

Gemeente van onze Heer Jezus Christus, gasten, luisteraars thuis,

Afgelopen week.

Hier, vlak bij de kerk.

Een man zat op de stoep.

Hij keek wazig voor zich uit.

Een grote natte plek om hem heen.

De man had in zijn broek geplast.

Iemand uit de buurt zag hem zitten.

Ze praatte tegen hem, maar hij reageerde niet.

Ze ging naar huis om een schone broek voor hem te halen.

Maar toen ze terugkwam was de man verdwenen.

Omkleed met Christus.

Dat is thema voor de preek.

God wil ons redden en uithelpen.

Maar dan moeten we dat wel toelaten.

Het is opvallend dat er in Galaten 3 vers 27 staat: *U allen die door de doop één met Christus bent geworden, hebt u met Christus omkleed.*

Niet: ‘bent’ met Christus omkleed, nee: ‘hebt’ u met Christus omkleed.

Er zit dus een actieve kant aan. Het doet denken aan twee andere plekken waar Paulus zich van dit beeld bedient.

Zo zegt hij in Romeinen 13 vers 14: *Omkleed u met de Heer Jezus Christus en geef niet toe aan uw eigen wil...* En in Efeziërs 4 vers 24: *Door Jezus wordt duidelijk... dat u de nieuwe mens moet aantrekken.*

Ik kom daar straks nog op terug, op de verantwoordelijkheid die van ons gevraagd wordt. Maar de grote, machtige inzet van Paulus – in dit bijzondere hoofdstuk, Galaten 3 – is toch in de eerste plaats (en gelukkig maar) dat God van zijn kant alles, maar dan ook alles doet om ons zijn genade, liefde en zorg te betonen.

In het eerste boek van de Bijbel, in Genesis, lezen we hoe God een verbond sluit met Abraham. Hij kwam uit Ur (spreek uit: Oer), een plaats in Zuid-Oost Irak. Hém koos God uit om iets moois te beginnen.

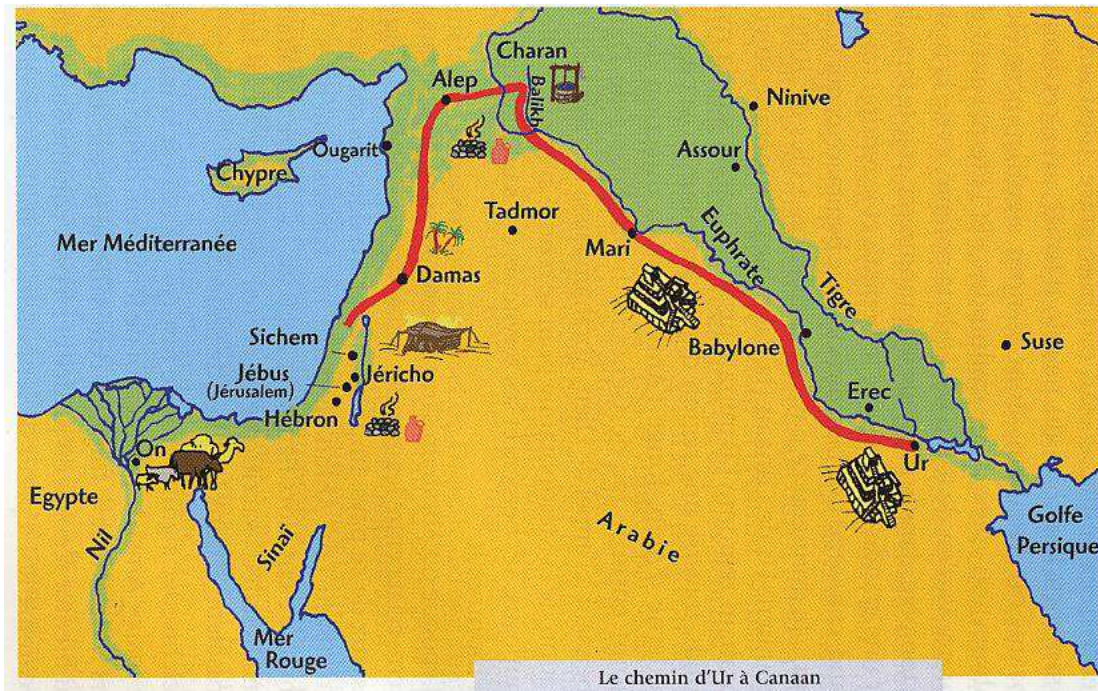
De Heer zei: ik sluit een verbond met jou en je nakomelingen.

Ik zal jou en je kinderen tot een God zijn, en jullie zullen komen te wonen in het land Kanaän.

En let op, het is niet de bedoeling dat jullie deze zegen voor jezelf houden: via jou en je nakomelingen moeten ook alle andere volken van de aarde gezegend worden!

Nou zeg ik dat allemaal zo even vlotjes, maar denk erom dat dit wat geweest is voor Abraham. Ik zei net dat hij uit Ur, uit Sumerië, het tegenwoordige Irak, kwam.

Maar daarvóór was de familie al geëmigreerd naar Haran, een kleine duizend kilometer naar het noorden, hier zie je een plaatje... *

Dus, Abraham moest eerst verhuizen van Irak naar Turkije (als kind had hij geen keus, hij moest mee, denk eens aan al die vluchtelingenkinderen, die ook méé moeten, hun vriendjes en vriendinnetjes achter moeten laten), en nu vraagt de Heer van hem om nóg eens te verhuizen, nu weer een stuk naar het zuidwesten, naar Palestina, opnieuw vreemd gebied.

Abraham deed het, hij vertrouwde op God, zegt Galaten 3 : 6.

En het zou niet bij die ene keer blijven, ook later, bijvoorbeeld toen hij de opdracht kreeg om zijn zoon Izaak te offeren – iets dat gelukkig niet door hoefde te gaan, maar toch -, ook toen vertrouwde Abraham op God en dat is hem tot gerechtigheid gerekend.

Wat is dat, tot gerechtigheid gerekend?

Dat betekent dat Abraham recht voor God stond, er was niets dat tussen God en hem in stond, Abraham stond in een open en vrije relatie met God. God zag hem als schoon, rein, zonder vlek of rimpel, zonder schuld, zonder veroordeling, God zag hem als een rechtvaardige.

Is dat voor ons ook mogelijk?

Absoluut, Paulus zegt: allen die geloven zijn kinderen van Abraham (vers 7).

Het is trouwens interessant dat de NBV de woorden ‘geloven’ en ‘vertrouwen’ afwisselt, terwijl in de oorspronkelijke Griekse tekst steeds hetzelfde woord gebruikt wordt.

Dat is met opzet gedaan.

Er wordt mee aangegeven dat geloven meer is dan alleen iets voor waar aannemen. Geloven (bijvoorbeeld) dat Jezus echt heeft bestaan, betekent nog niet zoveel. Dat zou je gewoon kunnen aannemen als geschiedenis. Het gaat erom dat je hem vertrouwt. Abraham vertrouwde God en het werd hem tot gerechtigheid gerekend.

Nu zouden mensen, duizenden jaren later – ik bedoel: wij leven in 2015 – kunnen zeggen: ja, wacht even, dat verbond sloot God met Abraham, toen. En de beloften die God gaf (je zult een talrijk volk worden en jullie zullen een eigen land hebben), dat waren beloften van God aan Abraham, toen.

Dat geldt voor ons toch niet?

Ik heb nooit van mijn vader of moeder gehoord dat ik van joodse afkomst ben!

Paulus zegt: die belofte, die God toen aan Abraham gedaan heeft, die geldt nog steeds. Je kan het vergelijken met een testament (grappig trouwens de woordspeling die Paulus hier hanteert: het Griekse woord kan zowel ‘verbond’ als ‘testament’ aanduiden, maar terzijde), Paulus zegt: je kan de belofte van God, toen aan Abraham, vergelijken met een testament.

Dat testament is opgemaakt door de eigenaar, er staan handtekeningen onder, de notaris is er aan te pas gekomen, niemand kan, wat daarin staat, veranderen.

Nou ben ik geen jurist, maar ik stel het een beetje eenvoudig voor. Ook Paulus heeft geen ingewikkelder bedoelingen dan te zeggen: wat er in een testament staat is blijvend en rechtskrachtig. Oftewel: wat toen gezegd is tegen Abraham, geldt vandaag nog.

En het mooiste is nog dat het een veel breder bereik gekregen heeft: wat God destijds tegen zijn knecht Abraham gezegd had (dat hij en zijn nakomelingen, het volk Israël, tot een zegen voor ALLE volken van deze aarde moesten zijn), is gebeurd, is bewaarheid geworden. Door Jezus, de Zoon van God.

En nu moeten we even een raadselachtig stukje tekst onder de loep nemen, namelijk dat er staat (in vers 16, hier krijgen we het in beeld):

God gaf zijn beloften aan Abraham en zijn nakomeling. Let wel, er staat niet ‘nakomelingen’, alsof het velen betreft, maar het gaat om één: ‘je nakomeling’ – en die nakomeling is Christus.

Eén van de kringen die met de Galatenbrief bezig is, heeft mij gevraagd: klopt het wel wat Paulus zegt, want als je naar de tekst gaat die Paulus citeert (Genesis 17 : 7-8), dan wordt daar een meervoudsvorm gebruikt en hoe kan dat dan op Christus, enkelvoud, slaan?

Ik sluit een verbond met jou en met je nakomelingen, met alle komende generaties, een eeuwigdurend verbond: Ik zal jouw God zijn en die van je nakomelingen. Heel Kanaän, het land waar je nu als vreemdeling woont, zal Ik jou en je nakomelingen voor altijd in bezit geven, en Ik zal hun God zijn.

Dat is natuurlijk superscherp opgemerkt van die 20-ers kring.

Toch gaat het hier niet om een contradictie.

Paulus sluit aan bij een bekende, rabbijnse interpretatie, waarbij de uitdrukking als een zogenaamd ‘collectivum’ beschouwd wordt, oftewel: ‘nakomelingen’ moet worden: ‘nakomeling’ (enkelvoud) en daarmee wordt op de Messias gedoeld.

Het spijt me.

De Galatenbrief is niet het makkelijkste boek uit de Bijbel.

Daarom: heb je vragen, of wil je in discussie, kom straks naar de napraattafel, spreek de mensen aan die een badge dragen, of kijk voor meer uitleg in de leeswijzer voor deze week.

Inmiddels, zo zullen Job en Joëlle zeggen, is het nog steeds niet over ons kind gegaan.

Daar komen we nu, je hebt even geduld moeten hebben. Paulus zegt in vers 26-27:

Door het geloof en in Christus Jezus bent u allen kinderen van God. U allen die door de doop één met Christus bent geworden, hebt u met Christus omkleed.

Wat een geweldig beeld. Wij die geloven, en onze kinderen, worden omkleed met Christus, onze Heer.

Mirre zelf zal er weinig van meegekregen hebben dat ze gedoopt is. Behalve dan dat ze misschien schrok van de plens water die ik over haar hoofdje gooide. Ja, je wordt gedoopt of niet...

In de vroege kerk – zelfs tot in de late middeleeuwen – gingen grote mensen en ook baby's kopje onder. In de oosters-orthodoxe kerk gaan zuigelingen/baby's nog steeds ten onder in een grote ketel of doopvont.

Onder gaan: je legt je oude leven af, je sterft met Christus.

Bovenkomen: het nieuwe leven begint, je staat op met Christus uit de dood.

Door het geloof en in Christus Jezus bent u allen kinderen van God. U allen die door de doop één met Christus bent geworden, hebt u met Christus omkleed.

Wat een rijkdom, Job en Joëlle.

Je bent al begonnen met Juda voor te gaan in het geloof.

Doe dat ook naar jullie dochter toe.

Draag haar op aan God. Bid voor haar, elke dag.

Laat zien, straks – als ze groter mag worden en de dingen gaat begrijpen – dat je zelf uit het geloof leeft, dat het geen dingetje erbij is, maar de rode draad en de basis in je leven. Kinderen, en dat begint al heel vroeg, voelen perfect aan of iets echt is bij je.

En zo vertrouwen we erop dat Mirre, straks, als ze zelf haar beslissingen kan nemen, het verbond, dat God met haar gesloten heeft, op zondag 18 oktober van het jaar 2015, omarmt. Van haar kant van harte 'ja' zegt op de beloften die haar bij de doop zijn gegeven.

Hier komen we dan terug bij het begin van de preek. De verantwoordelijkheid die God van ons vraagt.

Er is een actieve kant aan het geloof.

Zoals die zwerver er afgelopen week voor koos om vertrokken te zijn vóórdát die mevrouw terugkwam met de schone broek, zo kunnen wij ervoor kiezen om God en zijn beloften op een afstand te houden.

Laten we dat niet doen.

God is goed, in Hem is in het geheel geen kwaad, zegt de Bijbel.

We 'worden' omkleed met Christus, in de doop, door het geloof, maar we 'moeten' ons ook omkleden met Christus. Het nieuwe leven dat hij door zijn dood en opstanding aan het licht gebracht heeft, moet, van onze, kant, worden geleefd, beleefd, uitgeleefd, anders is het een farce, een misplaatste grap.

Hoe krijgen we dat voor elkaar?

Daar zijn wij toch veel te zwak en te wisselvallig voor?
Ook Abraham (zie zijn verdere leven) is lang niet altijd een modelvoorbeeld geweest.

Het geheim is en blijft: het geloof. Durf je het aan: God vertrouwen op zijn woord, zijn beloften serieus nemen, daar steeds op terugvallen, ook al zit het tegen, of vól je jezelf tegen.

We hebben dat vers niet met elkaar gelezen, maar in Galaten 3 vers 14 zegt Paulus (en laten we dat meenemen uit de dienst):

Zo is de zegen van Abraham tot de heidenen (tot ons, AvdM) gekomen in Jezus Christus, opdat wij de belofte van de Geest ontvangen zouden door het geloof.

Dus: wie gelooft (hoe lastig soms, hoe moeilijk op te brengen), wie gelooft, wie vertrouwt, mag verwachten, mag erop rekenen dat Gods Geest, de Heilige Geest, over hem of haar komt, en dat is het aller geweldigste en het aller grootste dat een mens kan gebeuren!

Amen

*

Het plaatje laat de reis zien van Ur naar Haran, en vervolgens van Haran naar Palestina